

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Her paa Deilighedens bløde

Citation: Winther, Christian: "Her paa Deilighedens bløde", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 338. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid100700/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Han glemmer Dig ei!
Hvo kan vel glemme
Dit Favntag, trykket ømt af Din Arm?
Den føler sig som i Himlen hjemme,
Der een Gang har hvilet ved Din Barm.

Han glemmer Dig ei!
Hvo kan vel glemme
Blomsten paa Dine Læbers Bred;
Hvis rene Sødhed kan bortskræmme
Fra Hjertet Alt, hvoraf det leed?

Du kan ei glemmes!
Blot een Gang manet
Ind i Din Yndes Tryllekrands, —
Og Alt, hvad Hjertet har haabet, anet,
Vil evigt beruse Sind og Sands!

Her paa Deilighedens bløde
Græs skal Dine Fødder gaae,
Og i Krattets Læ, Du Søde!
Dine Tanker Hvile faae.

Du skal Skovens Duft indaande
Som en Æther, stærk og sund,
Og bortdrømme Livets Vaande,
Og dets Lysglimt mindes kun.

Hist paa denne grønne Banke
Og ved Søens slebne Glar

Skal Dig blomstre mangen Tanke,
Som sin Sæd i Hjertet har.

Men Dit Øie skal Du følge
Skyen, Fuglen, naar paa Flugt
Over Dal og Bjerg og Bølge
De hensvæve, kjækt og smukt.

Speil Dig i den frie Himmel,
Duk Dit blonde Hoved ned
Mellem Markens Urtevrimmel,
Fyld Dit Hjerte der med Fred.

Lad hvert Blomsters milde Blikke
Lifligt Dig til Sjælen gaae;
Deres Smil, det lyver ikke,
Det kan Du just stole paa.

Som en Daa spring ned ad Skrænten,
Læg Dig blødt paa denne Høi,
Følg ad Himlens Blaa med Glenten,
Som nu over Skoven fløi! —

Og det hele, skønne Billed,
Fuldt af Glands og Farvepragt,
Skal i Hjertet staae opstillet
Med sin hulde Tryllemagt.

Det skal qvæge, det skal styrke,
Sende Straaler i Dit Sind,
Naar i Vintrens Slud og Mørke
Atter vi er dragne ind. —

Elskede! hvem mine Tanker
Er en evig trofast Bo,
Naar Dit Hjerte roligt banker,
Banker ogsaa *mit* i Ro! —

Du lagde Din Haand jo paa min Kind?
Du saae mig venligt i Øiet ind,
Mens jeg trykked mig til Din Side?
Ei anede Du, hvor *jeg* blev glad,
Mens jeg kyssed Din Skulders Lilieblad
Og begge Dine Øine blide.

Jeg glatted Dit duftende, blonde Haar,
Og lagde min Haand, hvor Dit Hjerte slaaer
Og hvor Smerten saa tidt tog Sæde;
O, jeg følte mit Bryst saa saligt let,
Min Sorg indslumred — den var saa træt —
Og mit Øie forglemte at græde!

Du taled; — og det var den gamle Klang,
Mit Hjertes søde, udvalgte Sang, —
Der gjennem Sjælen mig bæved.
Du, Yndigste paa den vide Jord!
Det var, som et huldt forjættende Chor
Hen over Strængene svæved.

O, lad os vandre en Aftenstund —
Blot *een* endnu — i den tause Lund
Alt under de høstgule Grene;